

Уже вогонь роздмухано в горнилі.
Майнув крилом нічний тривожний птах,
І тьмяним золотом уже ренети спілі
Видзвонюють у київських садах.

Сім глин беру для віщого замісу,
Сім вод несу із київських криниць,
І упадає з таїни завіса,
І перевозміст упав покірно ниць

І заярів у шалі перетворень,
У спалахах відчаю і бентег...
Вогненний омах — дух неупокорень
Народить заповітний оберег.

Вогненне око гляне на майстерню,
І вічність поряд з вітром промайне.
Землі, води і сонця чистий первню,
Обережи від сутіней мене!

Обережи...
По росах крапельястих
Ніч дзвони на коромислі несе,
Поляни буйно вибухають рястом,
І я в цю ніч сповідую усе,

І віднаходжу всі первопчатки,
І до джерел ступаю перший крок, —
І на уста кладе мені печатку —
Свій поцілунок — трепетний листок.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.